

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 21, 2015

Nummer 21, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:1179](#) 13-05-2015

Personen- en familierecht

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:983](#) 22-04-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:3046](#) 21-04-2015

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:3234](#) 29-04-2015

RECHTSPRAAK

Personen- en familierecht

Kinderalimentatie. Het hof is van oordeel dat, ook al ontvangt de vrouw in het jaar 2015 geen kindgebonden budget, zij aanspraak kan maken op dat budget, nu zij geen inkomen heeft. Dat de Belastingdienst ten onrechte heeft aangenomen dat een derde persoon op haar adres woonachtig is, waardoor de hoogte van het kindgebonden budget negatief is beïnvloed, komt voor haar rekening en niet ten laste van de man. Het hof houdt rekening met een hoog kindgebonden budget en brengt dit in mindering op behoefte van de kinderen. Voorts rekent het hof aan de vrouw brutoverdiencapaciteit toe ter hoogte van een bijstandsuitkering. De vrouw kan € 50 bijdragen voor de twee kinderen.

In de onderhavige procedure staat de behoefte van de minderjarigen ter discussie. De man stelt dat de vrouw met ingang van 1 januari 2015 aanspraak maakt op een hoger kindgebonden budget. Daarmee moet volgens de man rekening worden gehouden bij het vaststellen van de behoefte van de minderjarigen. De vrouw bestrijdt dit door te stellen dat zij in het geheel geen kindgebonden budget ontvangt, omdat de Belastingdienst dit weer van haar terugvordert.

Het hof overweegt als volgt. Gebleken is dat de vrouw geen eigen inkomen heeft. Daaruit kan worden geconcludeerd dat de vrouw aanspraak maakt op het kindgebonden budget. Kennelijk gaat de Belastingdienst ervan uit dat een derde persoon woonachtig is bij de vrouw, met als gevolg dat de vrouw het kindgebonden budget weer dient terug te betalen. De Belastingdienst heeft de vrouw, bij wijze van een beschikking, meegedeeld dat het kindgebonden budget niet langer aan haar zal worden uitgekeerd. De vrouw bestrijdt dat een derde persoon bij haar inwoont. Zij heeft bezwaar gemaakt tegen de genoemde beschikking. Indien de vrouw in het gelijk wordt gesteld, zal zij alsnog een kindgebonden budget ontvangen. Mocht blijken dat de vrouw daadwerkelijk onderdak biedt aan een derde persoon, dan kunnen de gevolgen daarvan aan de vrouw worden verweten, aldus het hof. In dat geval zou het niet redelijk zijn om de

inkomstenvermindering van de vrouw ten laste te brengen van de man. Het hof brengt daarom een kindgebonden budget van € 400 per maand in mindering op de behoefte van de minderjarige kinderen.

Het hof oordeelt bovendien dat de vrouw redelijkerwijs in staat moet worden geacht om in ieder geval een inkomen te genereren dat gelijk is aan een bijstandsuitkering. De vrouw heeft volgens het hof onvoldoende aangetoond dat zij niet in staat zou zijn om een inkomen te verwerven. Daar komt bij dat de vrouw eigenaar is van een appartement in Argentinië, dat zij in het verleden steeds verhuurde. Volgens het hof valt niet in te zien waarom de vrouw thans geen inkomsten kan genereren uit de verhuur van die woning. Ten aanzien van het inkomen van de vrouw gaat het hof uit van een verdien capaciteit ter hoogte van een bijstandsuitkering. Het vorenstaande brengt met zich dat de vrouw ten behoeve van haar twee minderjarige kinderen een onderhoudsbijdrage dient te leveren van € 50 per maand.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 13-05-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:1179

Zaaknummer: 200.157.180/01 en 200.157.181/01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Het hof is van oordeel dat in de bijzondere omstandigheden van dit geval het per 1 januari 2015 verhoogde kindgebonden budget, inclusief alleenstaande-ouderkop niet in mindering moet worden gebracht op de behoefte van het ernstig gehandicapte kind. Toepassing is in dit geval onwenselijk en ondoenlijk. Ter zitting is gebleken dat de vrouw als uitzendkracht op basis van een nulurencontract gaat werken en een wisselend inkomen zal hebben. Als gevolg daarvan zal ook haar uiteindelijke aanspraak op het kindgebonden budget, in het bijzonder de alleenstaande-ouderkop, kunnen fluctueren. Onder deze omstandigheden acht het hof het onnodig ingewikkeld deze wisselingen thans reeds rechtstreeks van invloed te laten zijn op de hoogte van de behoefte van de minderjarige. Het hof ziet aanleiding om die kop niet in mindering te brengen op de behoefte van de minderjarige, maar als inkomenscomponent van de vrouw aan te merken.

Bij beschikking van 7 maart 2014 heeft de rechtbank bepaald dat de man gehouden is om een maandelijkse financiële bijdrage aan de vrouw te betalen ter zake van kinderalimentatie. De man kan zich niet verenigen met deze uitspraak en komt daarvan in hoger beroep.

In de onderhavige procedure spitst de discussie zich onder meer toe op de vraag of de behoefte van de minderjarige dient te worden vermeerderd met bijzondere kosten die ten behoeve van de minderjarige worden gemaakt. Die vraag moet volgens het hof bevestigend worden beantwoord. De minderjarige is ernstig gehandicapt, waardoor zijn kleding bijzonder snel slijt. De kledingkosten van de minderjarige worden geraamd op € 100 per maand. Daarnaast is het noodzakelijk dat de minderjarige wasverzorging krijgt. De daarmee gepaard gaande kosten bedragen € 37,30 per maand. Het hof vermeerdert de behoefte van de minderjarige met bovengenoemde kosten.

Een tweede discussiepunt betreft het kindgebonden budget. De vrouw ontvangt een kindgebonden budget, inclusief alleenstaande-ouderkop, van € 434 per maand. Dit bedrag ziet echter op twee kinderen. Het hof overweegt dan ook dat de helft daarvan in aanmerking dient te worden genomen in de behoefteberekening van de minderjarige. Ten aanzien van de alleenstaande-ouderkop overweegt het hof als volgt. De Expertgroep Alimentatienormen beveelt sinds 1 januari 2015 aan om het kindgebonden budget, inclusief alleenstaande-ouderkop, geheel in mindering te brengen op de behoefte van de minderjarige. Het hof is evenwel van oordeel dat in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden aanwezig zijn, die toepassing van deze richtlijn onwenselijk en ondoenlijk maken. De vrouw werkt namelijk voor een uitzendbureau op basis van een nulurencontract. Zij heeft een wisselend inkomen. Een direct gevolg daarvan is dat de alleenstaande-ouderkop, die onderdeel uitmaakt van het kindgebonden budget, eveneens zal fluctueren. Onder deze omstandigheden acht het hof het onnodig ingewikkeld om deze wisselingen thans reeds rechtstreeks van invloed te laten zijn op de hoogte van de behoefte van de minderjarige. Om die reden kiest het hof ervoor om de alleenstaande-ouderkop niet in mindering te brengen op de behoefte van de minderjarige. In overeenstemming met de richtlijn van de Expertgroep Alimentatienormen, zoals deze gold voor 1 januari 2015, merkt het hof de alleenstaande-ouderkop aan als inkomenscomponent van de vrouw. De helft van het restant kindgebonden budget, dat wil zeggen exclusief de alleenstaande-ouderkop, brengt het hof wel in mindering op de behoefte van de minderjarige.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 22-04-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:983

Zaaknummer: 200.157.598-01

RECHTSPRAAK

Verzoek van gecertificeerde instelling namens het college van B en W van Vlaardingen tot machtiging gesloten plaatsing na het bereiken van de meerderjarigheid, gedurende zes maanden. De rechtbank is van oordeel dat gecertificeerde instelling door het college gemachtigd kon worden tot het doen van een verzoek tot gesloten plaatsing. De Jeugdwet (artikel 6.1.8) noch enig ander wettelijk voorschrift staan aan het verlenen van een machtiging tot het doen van een dergelijk verzoek in de weg. De rechtbank is, gelet op artikel 5 EVRM, van oordeel dat machtiging gesloten plaatsing na het achttiende jaar kan worden verleend als het gaat om een voortzetting van een reeds aangevangen behandeling en er concreet uitzicht is op afronding binnen korte en afzienbare termijn na het achttiende jaar (zie ECLI:NL:GHARN:2009:BJ3938), maar dat er geen bijzondere en zwaarwegende omstandigheden zijn die een uitzondering op het verbod van artikel 5 EVRM rechtvaardigen. De rechtbank verleent niettemin machtiging, gelet op de ernst van de problematiek van de jeugdige en omdat de jeugdige zelf de behandeling wil afmaken.

In deze procedure betreft het een verzoek, ingediend door de GI, om een machtiging tot plaatsing in een gesloten accommodatie te verlenen. De jeugdige is intussen meerderjarig en verblijft thans in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp. Hij is daar tot aan zijn achttiende verjaardag geplaatst op grond van een machtiging gesloten jeugdhulp. De rechtbank overweegt allereerst dat een verzoek als bedoeld in artikel 6.1.8 lid 1 Jeugdwet, dient te worden ingediend door het college en niet zelfstandig door de GI kan worden gedaan. Wil de GI toch een dergelijk verzoek indienen, dan zal in elk geval moeten blijken dat het college aan de GI de bevoegdheid heeft verleend om dat verzoek namens het college te doen. Bij besluit van 16 april 2015 heeft het college de verzoeken om een machtiging te verlenen tot gesloten plaatsing bekrachtigd. Zij waren bedoeld om krachtens volmacht van het college te

zijn ingediend. Met de bekrachtiging wordt het onderhavige verzoek dat door de gebiedsmanager van de GI is ondertekend, geacht te zijn gedaan door het college. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat, gelet op artikel 10.3 lid 1 jo. 10:12 Awb, machtiging mogelijk is en de aard van de bevoegdheid waarom het gaat (het verzoek machtiging gesloten plaatsing) zich niet tegen machtiging verzet. Duidelijk moet worden dat het verzoek namens het college is gedaan. Voorts is een geldig besluit tot volmachtverlening nodig.

Wat de noodzaak tot gesloten plaatsing betreft verwijst de rechtbank naar artikel 6.1.2 lid 2 Jeugdwet alsmede naar artikel 6.1.2 lid 4 Jeugdwet, dat betrekking heeft op een jeugdige die achttien jaar is. In dat geval dient er sprake te zijn van een behandeling die reeds is aangevangen voordat de leeftijd van achttien jaar is bereikt en moet voor het bereiken van de leeftijd van achttien een hulpverleningsplan zijn vastgesteld. Daarnaast dient te worden toegewerkt naar een andere vorm van jeugdhulp dan gesloten jeugdhulp, hetgeen moet blijken uit het hulpverleningsplan en duurt de gesloten jeugdhulp niet langer dan zes maanden na het bereiken van de leeftijd van achttien jaar. De rechtbank overweegt voorts dat ook onder de huidige Jeugdwet de jurisprudentie die is gevormd onder het destijds vigerende artikel 29a Wet op de Jeugdzorg onverkort van toepassing is en verwijst met name naar ECLI:NL:GHARN:2009:BJ3938, waaruit volgt dat er bijzondere en zwaarwegende omstandigheden kunnen zijn, waardoor een uitzondering op het verbod van artikel 5 EVRM gerechtvaardigd is.

In casu is gebleken dat de jeugdige is gediagnosticeerd met gedragsstoornissen met het gevaar van doorontwikkeling naar een antisociale gedragsstoornis. Daarnaast is gebleken dat hij alcohol en drugs gebruikt. Volgens de gedragswetenschapper zal de jeugdige blijvend aangewezen zijn op een begeleide woonvorm. Voorzetting van de behandeling die reeds is aangevangen voordat de jeugdige de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, wordt noodzakelijk geacht. Ondanks het feit dat de rechtbank er niet van overtuigd is dat er sprake is van zodanige zeer bijzondere en zwaarwegende problematiek dat een uitzondering op artikel 5 EVRM gerechtvaardigd is, ziet de rechtbank in de feiten en omstandigheden en gelet op de problematiek aanleiding de gevraagde machtiging te verlenen. Daarbij is van belang dat de jeugdige heeft aangegeven dat hij met het verzoek instemt en hij de reeds aangevangen behandeling wenst af te maken. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt voldoende de doelmatigheid van het verblijf in de gesloten jeugdhulp. De rechtbank verleent met ingang van 30 april 2015 tot uiterlijk 6 oktober 2015 de machtiging gesloten jeugdhulp.

Kanttekeningen: De rechtbank overweegt ten overvloede mijns inziens terecht dat machtiging door B en W tot het doen van een verzoek tot gesloten plaatsing aan bepaalde personen binnen een GI tot de mogelijkheden behoort. Wat de overwegingen met betrekking tot de noodzaak van de plaatsing betreft, begrijp ik niet waarom de rechtbank opmerkt dat de jurisprudentie onder de Wet

op de jeugdzorg inzake gesloten plaatsingen na het achttiende jaar gehandhaafd blijft, nu de Jeugdwet (artikel 6.1.2 lid 4 Jeugdwet) beoogt die jurisprudentie te codificeren. Een verlenging van de gesloten plaatsing na het achttiende jaar is slechts mogelijk als de behandeling al was aangevangen voor het achttiende jaar en de gesloten jeugdhulp niet langer dan zes maanden voortduurt, waarbij toegewerkt moet worden naar een andere vorm van jeugdhulp en dit ook blijkt uit het hulpverleningsplan. Voorts is tegenstrijdig dat de rechtbank vindt dat aan de eisen om een uitzondering te maken op artikel 5 EVRM niet is voldaan, maar de gesloten plaatsing toch na het achttiende jaar wordt voortgezet. SW

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-04-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:3234

Zaaknummer: C/10/472153/JE RK 15-731

Wetsartikelen: 6.1.4 Jeugdwet, 6.1.8 Jeugdwet en 5 EVRM

RECHTSPRAAK

Destijds 9-jarige minderjarige heeft brief geschreven naar kinderrechtster dat hij bij zijn vader wil wonen. De kinderrechtster heeft de brief aangemerkt als een verzoek tot wijziging van zijn hoofdverblijf en heeft besloten daarover ambtshalve een beslissing te geven. De kinderrechtster heeft het informele verzoek van de minderjarige ambtshalve afgewezen. De vader is in hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger hiertegen in hoger beroep gekomen. Het hof overweegt dat het gaat om een kwetsbare minderjarige die vanwege zijn problematiek is aangewezen op speciaal onderwijs. Er is een jarenlange echtscheidingsstrijd waarvan ook de minderjarige deel uitmaakt. De minderjarige heeft de brief op aangeven van de man geschreven. Gelet op dit alles is het hof van oordeel dat de minderjarige niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen in deze zaak. Het hof acht dit zo evident dat het hof de minderjarig niet zelf heeft opgeroepen om te worden gehoord. Voorts ziet het hof geen aanleiding om een bijzondere curator te benoemen dan wel een raadsonderzoek te gelasten. Het hof beslist dat het verzoek van de minderjarige niet tot een ambtshalve beslissing over het hoofdverblijf kan leiden.

Uit de relatie van de man en de vrouw is in 2004 de minderjarige geboren. De ouders zijn gezamenlijk belast met het gezag over de minderjarige. De minderjarige heeft zijn hoofdverblijf bij de moeder. De minderjarige heeft de kinderrechtster een brief gestuurd waarin hij aangeeft dat hij graag bij de man wil wonen. De kinderrechtster heeft de brief van de minderjarige, gebruikmakend van de informele rechtsingang als bedoeld in artikel 1:377g BW, aangemerkt als een verzoek tot wijziging van de hoofdverblijfplaats en heeft besloten daarover ambtshalve een beslissing te geven. Na een gesprek met de minderjarig en behandeling van zijn verzoek ter zitting heeft de kinderrechtster op inhoudelijke gronden ambtshalve het

verzoek afgewezen.

De man is in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige in hoger beroep gekomen. Het hof stelt allereerst voorop dat een minderjarige in beginsel wordt vertegenwoordigd door degene die met het gezag is belast. Slecht in expliciet in de wet genoemde gevallen kan een minderjarige zich rechtstreeks tot de rechter wenden. De kinderrechter heeft het verzoek aangemerkt als een verzoek ex artikel 1:377g BW (informele rechtsingang). Aangezien het verzoek een wijziging van het hoofdverblijf betreft is naar het oordeel van het hof sprake is van een verzoek met gebruikmaking van artikel 1:253 a lid 4 BW jo. artikel 1:377g BW, en niet rechtstreeks van artikel 1:377g BW.

Het hof is van oordeel dat het verzoek van de toen nog 9-jarige minderjarige niet tot een ambtshalve beslissing over het hoofdverblijf kan leiden.

Het hof overweegt dat er sprake is van een jarenlange echtscheidingsstrijd tussen de ouders, waarvan ook de minderjarige deel uitmaakt. Eind 2013 is onderzoek verricht door Bureau Jeugdzorg, waaruit is komen vast te staan dat de minderjarige kampt met persoonlijke problematiek, waaronder een loyaliteitsconflict. Uit het verslag van Bureau Jeugdzorg blijkt onder meer dat de minderjarige is aangewezen, na eerder geplaatst te zijn geweest bij een medisch kinderdagverblijf, op speciaal onderwijs, en extra (langdurige) begeleiding op sociaal-emotioneel gebied voor hem noodzakelijk wordt geacht. Uit een ander onderzoek is onder meer gebleken dat er sprake is van een disharmonisch intelligentieprofiel en dat hij vooral moeite heeft met het verbale begrip. Vast is komen staan dat de brief is geschreven op aangeven van de man.

Het hof komt tot het oordeel dat de minderjarige niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen in dezen. Het hof acht dit zo evident dat het hof de minderjarige niet in de gelegenheid heeft gesteld zijn mening ook aan het hof kenbaar te maken, nu hij reeds door de rechtbank is gehoord en hij wordt vertegenwoordigd door de man. Het hof acht het (nogmaals) horen van de kwetsbare minderjarige niet in zijn belang en onnodig belastend.

Het hof ziet voorts geen aanleiding om, zoals door de man verzocht, een bijzondere curator te benoemen dan wel een raadsonderzoek te gelasten. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en bepaalt dat het verzoek van de minderjarige niet tot een ambtshalve beslissing over het hoofdverblijf kan leiden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-04-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:3046

Zaaknummer: 200.158.091

Wetsartikelen: 1:253a BW en 1:377g BW